లోకులు కాకులు

ఉలిక్కిపడి లేచాడు పార్థు. భయంగా చుట్టూ చూశాడు. చెవులు రిక్కించి విన్నాడు. ప్రక్కనే చాపమీద అమ్మ నిద్రపోతోంది. ఎక్కడి నుంచో సన్నగా ఏడుపు వినిపిస్తోంది. పదేళ్ళ పార్థుకి భయం వేసింది. వాడు అమ్మ దగ్గరగా జరిగాడు. అమ్మ మెత్తటి పొట్టమీద చెయ్యివేశాడు. అమ్మ కూడా నిద్ర పోవడం లేదని, వూరికే పడుకుందని వాడి కని పించింది.

"అమ్మా" అన్నాడు నిర్ధారణ కోసం.

"ఊఁ" అంది.

"ఎవరే ఏడుస్తున్నారు?" అన్నాడు.

"మనకెందుకు? పక్కింట్లో అత్తయ్యగారు. నువ్వు పడుకో" అంది పార్థుని దగ్గరకు లాక్కుంటూ. తల్లి జవాబులో 'మనకెందుకు' అన్న మాట పార్థుకి నచ్చలేదు.

"అదేమిటే అమ్మా అలా అంటావు. ఏమైంది?" అన్నాడు మళ్ళీ.

"నీకు నిద్ర రావటం లేదా ఏమిటి? మొదలు పెట్టావు" అంది విసుగ్గా.

"ఊ...చెప్పు" అంటూ సాగదీశాడు.

ఇంతలో పక్కింట్లోంచి పిడిగుద్దుల శబ్దం తుపాకీ గుళ్ళ వర్షంగా వినిపించింది. పార్థు వజవజ వణికిపోయాడు.

"ఎవరే అమ్మా! ఎవర్ని కొడుతున్నారు" అన్నాడు

"ఎవరెవర్ని కొడతారు? మామయ్యగారు అత్తయ్యగార్ని కొడతారు" అంది. అది చాలా సహజమైన విషయంలా.

"ఎందుకు?"

"ఏమో? అయినా మనకెందుకు? ఏదో తప్పు చేస్తే కొడుతూంటారు" అంది.

"తప్పుచేస్తే మాత్రం పెద్దవాళ్ళని పెద్దవాళ్ళు కొడతారేవిటి?" అన్నాడు—

"నీవన్నీ కోతి ప్రశ్నలే—మనకెందుకూ అని చెప్పానా— నోరు మూసుకొని పడుకో."

"అదికాదే! ఎందుకే అమ్మా" పార్థు వూరుకోలేదు.

"మొగుడన్నాక పెళ్ళాన్ని కొడతాడు మరి" అంది.

పార్థు కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దంగా వుండి—

"నాన్న చచ్చిపోవడమే మంచిదైంది. లేకపోతే నిన్నూ కొట్టే వాడు" అన్నాడు.

"చట్, నోరు మూసుకుని పడుకో" అంటూ వీపుమీద చరిచింది.

మళ్ళీ పక్కింట్లోంచి దెబ్బలు—ఏడుపు. తల్లి నిట్టూర్చింది. పార్థు కోపంగా అటు తిరిగి పడుకున్నాడు.

* * *

"ఏయ్ కనకం-వసేవ్, ఇదిగో విన్నే. ఏమేవ్ కనకం!- కనకం ! లెమ్మంటుంటే" అంటూ తెలుగుదేశంలో భర్త ఎన్ని రకాలుగా భార్యని పిలవగలడో అన్ని రకాలుగానూ పిలిచాడు మొగుడు. అయినా ఆ కనకం ఉలకలేదు, పలకలేదు.

భయంగా తల్లి వంకే చూస్తున్న పదిహేనేళ్ళ పద్మ వంగి తల్లి వంటిమీద చెయ్యేసి ఉలిక్కిపడింది. ఆమె కళ్ళలో భయం—

"వొళ్ళు చాలా వేడిగా వుంది నాన్నా" అంది. మొగుడి హోదాకి ఏ మాత్రం దెబ్బ రాకుండా నెమ్మదిగా భార్య దగ్గరగా వచ్చి, వంటిమీద అలవోకగా చెయ్యివేసి "అబ్బే అదేం లేదులే" అంటూ మళ్ళీ ఒసేవ్, ఏమేవ్, యిదుగో, విన్నే-లాంటి మాటలతో ఆమెని లేపడానికి ప్రయత్నించాడతను.

పద్మ క్రోధంగా తండ్రి వైపు చూసింది. ఆమె ఎదుగుతున్న మనసుకు ఎన్నో విషయాలు అర్థమౌతున్నాయి. భవిష్యత్తుమీద భయంతో, బ్రతుకుమీద విరక్తితో అప్పుడే ఆ పసి హృదయం నలిగిపోవడం మొదలెట్టింది. మొన్నరాత్రి నాన్న అమ్మని అమానుషంగా కొట్టడం ఆమె మనస్సులో చెరగని ముద్రవేసింది. ఆ శబ్దాలు, ఆ అరుపులు, ఏడుపు

అన్నీ పూర్తి ధ్వనిలో పలికిన టేపు రికార్డర్‌లా చెవుల్లో హోరెత్తుతున్నాయ్.

పద్మ మళ్ళీ తల్లి వొంటిమీద చెయ్యి వేసింది. అది ఊహించరానంత వేడిగా వుంది. ఏదో స్ఫురించినట్లు పద్మ గజగజ లాడింది.

అమ్మ స్పృహలో లేదనిపించింది. కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళు జలజలా రాలాయి. ఒక్క పరుగున పక్కింట్లోకి దూకింది.

"అత్తయ్యగారండీ - అమ్మ ఎంత పిలిచినా లేవడంలేదు నాకు భయమేస్తోంది" అంది ఏడుస్తూ.

ఆమె హడావిడిగా లోపలికొచ్చి కనక మహాలక్ష్మి వంటిమీద చెయ్యేసి చూసి కంగారు పడింది. ఇంతలో ముఖం కడుక్కుని లోపలికొచ్చిన కనకం మొగుడు అటూ ఇటూ తచ్చాడి - ఒకే గది కావడం వల్ల ఆడవాళ్ళ మధ్య తనెందుకన్నట్లు బయటికి నడవబోయాడు. పూర్తిగా విషయం క్షణంలో గ్రహించిన పక్కింటి అత్తయ్యగారు "ఒరే పార్థూ, మావయ్యగారితో డాక్టరుగార్ని పిలవమని చెప్పు" అంది.

కనకం మొగుడు బయటకు వెళ్ళగానే ఇరుగు పొరుగు చేరారు. అంతా ఒక్కటే మాట "నిన్న ఎలా లేచిందోగాని, ఒళ్ళు హూనమైపోయింది, ఏమైనా మాటొస్తే మాట్లాడుకోవాలిగాని మీదపడి కొడితే ఎలా" అని.

మొగుడికి కూడా భయంవేసి వుంటుంది. భార్య చచ్చిపోతుందని కాదు, చచ్చిపోతే తనమీద కేమైనా వస్తుందేమోనని.

ఇంటి ముందు రిక్షా ఆగింది.

స్పృహలోలేని మనిషిని అతికష్టంమీద రిక్షాలో చేర్చారు. ఆమెని పొదివి పట్టుకొని పక్కింటి అత్తయ్యగారు రిక్షాలో కూర్చుండగా అది కదిలింది.

పార్థు కసి నిండిన కళ్ళతో మందార చెట్టు గుబురులోంచి తన పిస్టల్ గురి చూసి ఆ మొగుడివైపు పేల్చాడు. అది టప్‌మని బిరడాని బయటకు తన్నింది. ప్లాస్టిక్ వైర్‌కి కట్టివున్న ఆ చిన్న బిరడా నీరసంగా వేలాడింది. రిక్షా వెనకాల మొగుడు సైకిలెక్కి వెళ్ళిపోయాడు. పార్థు మనసు శాంతిగా లేదు. తన పిస్టల్‌లోంచి గుండువెళ్ళి సరాసరి ఆ మొగుడి వీపులో దిగి "హా" అంటూ అతను ముందుకు పడివుంటే బాగుండేదని వాడికి అనిపించింది. కాని తన పిస్టల్లో వున్న ప్లాస్టిక్ బిరడా అసలు ఎక్కడికీ వెళ్ళదు. పెద్ద గొప్పగా "టప్"మని మాత్రం అంటుంది. పెద్దయ్యాక మంచిది, మూడు రూపాయలు కాదు మూడు లక్షల రూపాయలుపెట్టి నిజం పిస్టల్ కొనాలి అని దృఢంగా అనుకున్నాడు పార్థు.

గవర్నమెంటు హాస్పిటల్‌లో చేర్పించిన కనక మహాలక్ష్మి పరిస్థితి విషమించిందని సాయంత్రానికల్లా పిల్లల్ని హాస్పటల్‌కు తీసుకెళ్ళారు. వాతం కమ్మేసిన కనకాన్ని వాళ్లెవరూ రక్షించలేకపోయారు అమె పరిస్థితికి కారణాలు వెదకడానికి డాక్టర్లు కొంత ప్రయత్నంచేసి, విరమించు కున్నారు. అలా విరమించుకోవటానికి వాళ్ళు చెప్పే వాదమేమిటంటే - అమె ఎలాగూ బతకదు. బ్రతికున్న అతడిమీద నేరం రుజువుచేస్తే అతనికి శిక్షపడితే, పిల్లల గతి ఏమిటి? అని - ఇంతకీ బైటకొచ్చిన విషయం - బ్లీడింగ్ ఎక్కువ అవడంవల్ల - ఆలస్యంగా హాస్పిటల్‌కు తీసుకురావడంవల్ల చనిపోయిందని, చుట్టుపక్కల వాళ్ళందరూ మనసు లోనే ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు - చివరికందరూ అనేమాట ఒకటే- "అయినా మన కెందుకు? అతని పెళ్ళాం. అతనిష్టం" _ అంతే.

పార్థుకి తన పిస్తోలుమీద గౌరవం పోయింది. ఎందుకూ పనికిరాని ఇలాంటి పిస్తోలు తన దగ్గరున్నందుకు అవమానం అనిపించింది వాడికి.

దూరంగా నూతి పళ్లెం దగ్గర తల్లి కుంకుడుకాయలు కొడుతూంది. రేపు నరక చతుర్దశి, తెల్లారగానే తలమీద నూనెపెట్టి అంటడం మొదలు పెడుతుంది అమ్మ. దీపావళి కూడా ఆ రోజే వచ్చిందట. కనక మహాలక్ష్మి చనిపోయి మూడు రోజులే అయినా ఎవరింట్లోనూ పండగ ఆగి పోవటంలేదు.

పార్థు తీవ్రంగా వాడి బుర్రనంతా ఉపయోగించి ఆలోచించాడు. ఒక్క పరుగున తల్లి దగ్గర కెళ్ళాడు. ఆమె తలొంచుకుని కుంకుడు కాయలు కొడుతోంది. లోపలి నుంచి నల్లటి గింజలు విసురుగా అటూ యిటూ పోతున్నాయి.

"అమ్మా పద్మక్కావాళ్ళు పండగ చేసుకోరా" అన్నాడు - నల్లటి గింజలు గుండ్రంగా వున్నవి చూసి, ఏరి నిక్కరు జేబులో వేసు కుంటూ.

"నీ కెందుకురా అన్నీనూ! అవతలికి పో" అంది విసురుగా.

వాడికి తల్లి అలా అనడం ఎప్పుడూ అలవాటే. అయినా వాడికి ఎప్పుడూ కోపమొస్తూనే వుంటుంది. అందుకే దూరంగాపోయి తనపిస్టల్‌లో కుంకుదు గింజపెట్టి దూరంగా గురి చూసి నొక్కాడు (నిజానికి వాడు పెద్దగా గురిచూసిందేమీలేదు నటన తప్ప) అది వెళ్ళి గోడకి కొట్టుకుని కిందపడింది. పార్థు ఆనందానికి హద్దులేకుండా పోయింది. వాడలా అర గంటసేపు లెక్కలేనన్ని కుంకుడి గింజలు తన పిస్తోల్లోపెట్టి పేల్చాడు. తనకి కనిపించినంత వరకు వాటిని మళ్ళీ ఏరుకొస్తూ రెండింతల ఉత్సా హంతో కాల్పుడు కార్యక్రమం సాగించాడు. వాడికి ఆ క్షణంలో తన పిస్తోలుమీద గౌరవం ఏర్పడింది. తనొక యుద్ధభూమిలో సైనికుడిలా అనుకున్నాడు.

పార్థు మళ్ళీ కుంకుడుగింజ పిస్తోలులో బిగించాడు. బాదంచెట్టు

గుబురుల్ కి గురిపెట్టి హీరోలా ట్రిగర్ నొక్కాడు. అతివేగంగా వెళ్ళిన గింజ గుబురులో వున్న కాకికి సూటిగా తగిలింది. అది కావు కావుమంటూ విలవిల్లాడిపోతూ కిందపడిపోయింది. ఒక్కక్షణం పార్థు స్థాణువులా వుండిపోయాడు. అంతలోనే పరుగెట్టుకుని దాని దగ్గరకెళ్ళాడు. దాని పొట్టలోంచి రక్తం కారుతోంది. విలవిల్లాడిపోతోంది. చెంబెడు నీళ్ళు తెచ్చి దానిమీద పోశాడు. కాస్సేపు కొట్టుకుని అది అచేతనంగా వుండిపోయింది. అంతా వచ్చి 'అయ్యో' అన్నారు.

"కాకిగాబట్టి సరిపోయింది. అదే మనిషైతే" ... అంటూ కొంత మంది తమకున్న తెలివిని ప్రదర్శించి, ప్రశ్నించి మరీ వెళ్ళిపోయారు. పార్థుకి చాలా బాధ కలిగింది. పక్కింటి అత్తయ్యగారు చనిపోయినప్పటంత బాధా కలిగింది.

తల్లి వచ్చి "అన్నీ వెధవ పనులే. పో లోపలికి" అంటూ కసిరి చేతిలోని పిస్తోలు లాగేసుకుంది.

* * *

కొన్ని వందల కాకులు పెరట్లో గోల చేస్తుండగా పార్థుకి మెలకువ వచ్చింది. అప్పటికే యిద్దరు ముగ్గురు పక్క వాటాల్లోంచి బయటకెళ్ళి కాకులచేత తలమీద దావుదెబ్బలు తిని లోపలికొచ్చారు.

చచ్చిపోయిన కాకి చుట్టూ కొన్ని కావు కావుమంటూ అరుస్తూన్నాయి. కొన్ని కాకులు మనిషన్న వాళ్ళని ఇంట్లోంచి బయటకు రాకుండా పొడిచేస్తున్నాయి.

"ఇదెక్కడి గోలా! కాకిగోల, బయటకు అడుగు పెట్టనీయడం లేదు కాకులు" అంటూ తల్లి కంగారు పడుతుంటే పార్థు కిటికీలోంచి చూశాడు. ఆ యింట్లో మూడు వాటాలవాళ్ళు తెల్లారకముందే లేచారు. కాని

ఒక్కరూ బయటికి రాలేకపోయారు. ఒక్క పనీ కాలేదు. ఒక పెద్దమనిషి గొడుగేసుకుని బయటకి రాబోతే రెండు కాకులు గొడుగును తన్నేయటమే కాకుండా అతని బుర్రంతా కాళ్ళతో రామకీర్తనం పాడేశాయి. మాడుపోటు వచ్చి యింట్లోకి పరుగెట్టి మంచమెక్కేశాడాయన.

పార్థు చూస్తున్నాడు. ఆ చిన్నారి మనసులో ఎంతో ఆలోచన రేగుతోంది. ఎంతో బాధ. తన మూలంగా ఆ కాకి చచ్చిపోయింది. ఆ ఒక్క కాకికోసం మొత్తం గుంపంతావచ్చి నానా అల్లరీ చేస్తున్నాయి. కాకులు ఇంత భయంకరంగా వుంటాయని వాడికెప్పుడూ తెలీదు. వాడికి ఒక్కటే పదేపదే అనిపిస్తోంది. ఆ కాకులన్నీ 'మనకెందుకులే' అని ఎందుకనుకోవడం లేదూ అని —

అందీ అందని ఆలోచనల మధ్య మరోటి కూడా వాడికనిపిస్తోంది. 'ఈ కాకులన్నీ ఒక్కసారిపోయి కనకం అత్తయ్య మొగుడిమీద పడి పొడిచేస్తే బాగుండును'- అని.

అంతా ఇళ్ళల్లోనే మగ్గిపోయారు. ఆరోజే అమావాస్య రావడంతో అదే సాయంత్రం దీపాలు పెట్టాలనీ బాణసంచా కాల్చాలనీ అనుకున్నారు. కాని అందరూ సాయంకాలానికి మానసికంగా, శారీరకంగా విపరీతంగా అలసిపోయారు.

కాకులు బాగా చీకటి పడేవరకు గోలచేసి వెళ్ళిపోయాయి. అందరూ గుప్పెట్లో ప్రాణాలు పెట్టుకుని బయటకొచ్చారు. చుట్టుప్రక్కల దీపావళి జరుగుతున్నా ఆ యింట్లో అంతా నీరసంగా గుమ్మాల్లో కూర్చుండిపోయారు.